

ה"ת 14398/03/23 - אברהם יפרח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ה"ת 14398-03-23 יפרח נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 243112/2018

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
המבקש	אברהם יפרח
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
טוענת לזכות	מדונה בוטרשוילי

החלטה

1. לפניי בקשה למתן החלטה בעניין מוצגים הקשורים לתפ"ח 18-06-67082, במסגרתו הורשע הנאשם בביצוע עבירות של רצח בכוונה תחילה, שוד בנסיבות מחמירות, הצתה ושיבוש מהלכי משפט, ומשפטו הסתיים זה מכבר.
2. כעולה מהבקשה, במסגרת חקירת התיק נתפסו אצל הנאשם תכשיטים שונים, ששימשו כמוצג בתיק הפלילי.
3. לטענת המבקש, שהגדיר עצמו כחבר קרוב של המנוח, תכשיטים אלו, ששוויים כ-\$16,000, שייכים לו ולא למנוח, שכן "מדובר בתכשיטים שנמסרו למנוח יום לפני שנרצח וזאת על מנת שיבדוק את איכות היהלומים המשובצים בהם, ולאחר מכן, יחליט אם הוא רוכש אותם מהמבקש". לבקשה צירף המבקש "פתקית לפיה המנוח חתם על קבלת התכשיטים, וכן צילומי התכשיטים לצורך זיהוי". לטענת המבקש בינו לבין המנוח היו יחסי חברות קרובים והתנהלות ארוכת שנים של קניה ומכירה של תכשיטים ויהלומים. לדבריו, ניסה לפנות למשפחת המנוח, אולם לא נענה.
4. המשיבה הסכימה להשבת התכשיטים "לידי בעליהם", אולם טענה שאין לה כל יכולת לקבוע מיהם הבעלים של התכשיטים.
5. בין לבין עתרה אלמנת המנוח כ"טוענת לזכות", לקבל לידיה את התפוסים, זאת בהסתמך על החלטה מיום 21.3.2021 של בית משפט זה (השופטת מ' גרינברג), שניתנה בהליך ה"ת 21-01-40329. עיון בהחלטה האמורה מלמד כי היא מתייחסת לתפוסים מסוגים שונים. בכל הנוגע לתכשיטים וליהלומים שנמצאו במשרדו של המנוח, נקבע שאלו יצולמו על ידי המשטרה, המשטרה תציג אותם לנאשם, ו"ככל שלא יטען לבעלות יושבו למשפחת המנוח". עוד נקבע ש"תכשיטים שהבעלות עליהם שנויה במחלוקת יותרו בשלב זה במשמורת המשטרה." החלטה זו נותרה על כנה אף בהחלטות המשך שניתנו במסגרת אותו הליך (ראו החלטות מהימים 5.4.2021, 7.4.2021, 28.4.2021

ו-20.6.2021). לטענת ב"כ האלמנה, המבקש ידע על ההליך המתנהל אולם בחר שלא לקחת בו חלק, זאת על אף העובדה שעמד בקשר עם המשיבה. אף לגוף הבקשה נטען כי המבקש מנסה לנצל את מצבה של האלמנה, תוך הצגת נתונים שאינם נכונים. כך למשל, בניגוד לנטען כי המבקש מסר את התכשיטים יום לפני הרצח ביום 17.5.2018, הרי שהרצח התרחש בכלל ביום 30.5.2018. אשר ל"פתק" שצורף, נטען שהוא מלמד על חוב כספי בסך \$3,800 בלבד, והמבקש אף לא פירט כיצד קשור הפתק לתכשיטים. לבסוף נטען שיתכן שאין כלל התאמה בין החתימה על הפתק המיוחסת למנוח לבין חתימתו האמתית.

דיון

6. דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בקיום דיון.

הבקשה מתייחסת להליך שהסתיים לפני זמן רב, בו ניתנה החלטה שהפכה לחלוטה, כאשר המבקש כלל לא היה צד לה. די באמור כדי לדחות את הבקשה.

7. מעבר לאמור, בהתאם להחלטתי מיום 29.3.2023 הבהירה המשיבה שמחומר הראיות לא ניתן ללמוד מיהו הבעלים של התכשיטים, זאת עקב הכמות הגדולה של התכשיטים שנתפסו במחסן פיראטי בבית הנאשם ובכספת של המנוח. בהבהרה נוספת עדכנה המשיבה שהתכשיטים שנמצאו במחסן המנוח טרם הושבו למאן דהוא. הגם שהסיבה לאי השבת התכשיטים, חרף ההחלטה שניתנה, אינה ברורה, הרי שממילא סוגית הבעלות על התכשיטים חורגת מגבולותיו הצרים של ההליך הפלילי שהתנהל. אף בהתעלם מההחלטה שניתנה בקשר לתכשיטים, עולות מטיעוני הצדדים מחלוקות עובדתיות ומשפטיות בנוגע לזיקתם הקניינית לתכשיטים. במצב דברים זה, דומה שההליך המתאים לליבון המחלוקות, שלא לובנו בגדרו של ההליך הפלילי, ובראשן קביעת הבעלות בתכשיטים - הוא ההליך האזרחי.

סעיף 36 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) קובע:

"הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דינו בענין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה יעשה בו..."

על מטרתו של סעיף 36 לפקודה, עמד השופט י' דנציגר, בדעת רוב, בבש"פ 2013/13 מדינת ישראל נ' גולן, פסקה 13 (16.10.2013):

"...הקביעה לפיה בנסיבות העניין ההליך לפי סעיף 36 לפקודה אינו ההליך המתאים לקביעת הזיקות הקנייניות, נעוצה בראש ובראשונה בתכליתו של סעיף זה. מדובר בסעיף שנועד להקנות סמכות טכנית ופרוצדוראלית לבית המשפט להורות מה יעשה במוצגים שהובאו לפניו. מטרתו של הסעיף "להעלות תיקון לחפצים המצויים בידי המשטרה בקשר להאשמה פלילית, לאחר שזו נדונה וחוסלה על-ידי בית המשפט"... סעיף 36 לפקודה

עמוד 2

מקנה לבית המשפט הדין בעניין פלילי סמכות עזר בסיום המשפט הפלילי ולפיכך אין הוא יכול להוות אכסניה לניהול "משפט שאחרי המשפט". אין לצפות משופט שדן במשפט הפלילי להמשיך ולנהל בתום המשפט הפלילי דיון מהותי רחב היקף בשורת סוגיות עובדתיות ומשפטיות שלא נדרשו כלל לצורך הכרעת המשפט הפלילי. מתן גושפנקא להרחבת יתר של ההליך לפי סעיף 36 לפקודה תפגע באופן קשה באינטרס שבייעול ופישוט ההליך הפלילי. בנסיבות בהן שופט מגיע לכלל מסקנה כי האפיק הדיוני של סעיף 36 לפקודה אינו ההליך הראוי לדון בבקשה, רשאי הוא לסרב לדון בה שכן לשונו של סעיף 36 נוקטת בביטוי "רשאי בית המשפט". קרי, מדובר בסמכות שעצם הפעלתה מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט. (ההדגשה במקור - ע.מ.)

דברים אלו יפים גם לענייננו.

.7. נוכח כל האמור, הבקשה נדחית.

.8. המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים, לרבות לב"כ הטוענת לזכות.

ניתנה היום, ט' תמוז תשפ"ג, 28 יוני 2023, בהעדר הצדדים.